

La justícia no pren sempre la imatge d'un senyoràs encorbatat i tibet sinó que té mil i una cares, com la de l'Esther, una professional que, després de quinze anys d'exercici liberal, coneix tots els secrets i intrigues del món dels arrendaments urbans i el dret civil. "La meva passantia es va iniciar els estius al despatx del meu pare, on em vaig anar introduint a poc a poc en el món jurídic. El meu pare era graduat social i va estudiar dret de gran; no va ser fins que jo vaig començar la carrera que ell s'hi va iniciar professionalment. Al principi jo hi portava la gestió laboral de les empreses clientes, més tard l'administració de finques i així vaig anar ampliant branques fins a ficar-me en arrendaments urbans i dret matrimonial. Avui som quatre dones al despatx, la nostra feina versa principalment sobre el món de l'administració de finques, on jo m'encarrego dels judicis i de tota la problemàtica que comporten les comunitats de propietaris."

L'oferta de la qual l'Esther ens parla és àmplia, "el fet de ser a el Prat vol dir que hem de donar un assessorament global, donar sortida als problemes dels clients. Quant a administració de finques i comunitats oferim tota mena de serveis: tramitació de cobraments i pagaments, assessorament sobre la legislació d'arrendaments urbans, etc. Com a advocada em dedico al dret civil i laboral."

Portar aquests temes i més en una petita ciutat no és gens fàcil: "Per una banda, patim un intrusisme que fa molt de mal. El 'M'han dit que per 3000 pessetes allà et gestionen un contracte d'arrendament' pot més que no pas la seguretat de saber que estàs a mans d'un professional de debò. El col·lectiu d'advocats del Prat ja hem intentat de posar-hi remei, fins i tot presentant informes documentats, però és un mal molt estès i ningú no pren responsabilitats. El que no em cansaré mai de dir és que allò barat pot acabar sent car, i aconsello a tothom de confiar en professionals del dret. Per una altra banda, encara hi ha aquesta mentalitat que fa que els conciutadans no vulguin anar a l'advocat del seu poble: tot i el secret professional, l'advocat no deixa de ser un veí i acabarà sabent massa de les vides privades dels seus clients. Aquesta és una actitud injustificada, però molt estesa."

El cert és que el despatx de l'advocat esdevé sovint la consulta d'un psicòleg "a qui cal furgar fins aconseguir tota la informació necessària per tenir una visió global del cas i poder-ne fer una bona defensa. L'experiència m'ha ensenyat que no en tinc prou amb la visió del client i que cal una bona dosi de psicologia." I aquesta és una virtut que no li falta a l'Esther. Des de la perspectiva que li facilita el fet de ser una dona, ens diu: "No considero que el fet de ser dona sigui un problema a la meua feina. Tot i que potser als homes els costa més d'acudir a una dona per un cas de separació, també he tingut clientes que m'han confessat que han vingut al meu bufet perquè jo sóc dona."

L'Esther no fa distincions de tracte entre la seva clientela, però reconeix que en un cas de separació "cal treballar molt més si el client és un home; ara per ara la dona es queda amb la custòdia dels fills en el 90 per cent dels casos. Si un pare excepcional em demana la guàrdia i custòdia dels seus fills li haig de dir que és pràcticament im-

possible. La legislació i els temps canvien, tanmateix, i mentre abans la llei prescrivia que els menors de set anys sempre anaven a càrrec de la mare, avui un pare té més possibilitats. A poc a poc s'estan igualant els termes entre homes i dones en tots els camps. La dona és plenament integrada en el món laboral i, si bé en molts casos ni es planteja que el pare pugui tenir la guàrdia i custòdia dels fills i al màxim que aspira és a un ampli règim de visites, d'aquí a uns anys les coses poden ser ben diferents."

La vida ja és prou dura per a una dona amb fills i una vida professional rica com per haver de solucionar els problemes d'altri; l'Esther hi està avesada, però. "Tots els casos són durs. Recordo el d'una parella que fa tres anys que és separada i continua vivint sota el mateix sostre. O un cas farcit de ganivets i amenaces per no complir del règim de visites als fills. És dur rebre dones plenes de blaus i maltractades, víctimes de l'alcohol, casos com els que recull la premsa, tan colpidors que costa de creure que siguin reals. Jo us dic que ho són. En aquestes circumstàncies seria millor una separació d'acord mutu; si no, la situació por allargar-se i esdevenir extrema al cap de poc temps."

L'advocada que tenim al davant afirma que ella no ha tingut mai problemes en la seva esfera professional pel fet de ser dona: "Suposo que mentre a altres nivells encara manca consciència dels patiments que sofreixen moltes dones -un exemple en són les campanyes que veiem darrerament contra la violència domèstica-, en el ram del dret la dona va guanyant terreny. Als jutjats del Prat el 50 per cent dels jutges són dones. Cada cop més les places a l'administració de justícia esdevenen llocs de feina atractius per a la dona que cerca estabilitat laboral i temps per dedicar-lo a la família. El problema del Prat de Llobregat és que la conflictivitat de la zona fa que costi de cobrir les places de jutge, ja que ningú no desitja de restar-hi més del temps estrictament necessari; de seguida que poden busquen un altre destí." L'Esther parla amb coneixement de causa: els passadissos dels jutjats del Prat també són part de casa seva. "Aprendre a moure's per un jutjat no vol dir res més que conèixer-ne els jutges, els fiscals i els procuradors, tenir-hi un tracte amical que fa la feina més agradable. A més, també hi vaig exercir com a advocat de torn d'ofici dins del ram matrimonial." Tota experiència enriqueix, "però dins del torn d'ofici moltes persones creuen que mai no fas prou, tot i que tu sàpigues que hi has posat tota la dedicació i voluntat possibles. Encara se sent força allò que 'Com que és d'ofici m'ho ha fet ben ràpid', i jo, francament, no acabo de sentir-me'n mai prou satisfeta."

L'Esther deixa ben clar que els professionals del dret són humans com tothom, amb un cor i una animeta propis. "Per sort el meu pare, Daniel, em va inculcar, juntament amb l'amor per la professió, la idea de no ser unidireccional: el dret no ho és tot a la vida, que és plena d'altres coses que també et poden omplir. El pare va ser un gran mestre en el saber enfocar la vida i apreciar-la. M'enriqueix la vida a casa; el fet que en Joaquim, el meu marit, també sigui advocat, tot i no treballar junts, i l'Adrià, el nostre fill, que ara té quatre anys."

“No em cansaré mai de dir que allò barat pot acabar sent car, i aconsello a tothom de confiar en professionals del dret”

Esther Prat - El Prat de Llobregat (Baix Llobregat)